

Silvo Škvarč

je petje študiral pri prof. Rajku Koritniku na Glasbeni šoli Vinka Vodopivca v Ajdovščini. S študijem je nadaljeval v Operni šoli na Akademiji za glasbo pri prof. Alexandru Brownu. V ljubljanski operi je v okviru opernega studija študiral petje pri baritonistu Vitomirju Marofu. Kot solist se je že predstavil tudi s simfoničnim orkestrom RTV Slovenija, Orkestrom slovenske vojske, Simfoničnim orkestrom Tehnične univerze Dunaj (na novoletnem koncertu 2005).

Zaposlen je v Ljubljanski operi, kjer je odpel že več solističnih vlog. Nastopal je v operah: Tosca (Roberti), Princeska na zrnu graha (Kralj), Prilika dela tatu (Martino), Papageno igra na čarobno piščal (Sarastro), Atlantski cesar (Zvočnik), La Boheme (Carinik), Zaljubljen v tri oranže (Glasnik, Farfarello), Bastien in Bastienne (Calas).

Dirigent in pianist Igor Švara

je po končani gimnaziji in srednji glasbeni šoli nadaljeval študij na Akademiji za glasbo v Ljubljani, in sicer dirigiranje pri svojem očetu Danilu Švari, klavir pa pri profesorju Marijanu Lipovšku. Diplomiral je leta 1971. V letih 1975 in 1976 se je izpopolnjeval v Leipzigu pri Kurtu Masurju in pri njem končal mojstrski razred. V SNG Opera in balet Ljubljana je zaposlen od leta 1972. Najprej je bil baletni in operni korepetitor, nato dirigent – asistent, od leta 1983 pa je stalni dirigent. V letih 1993-1995 je bil v. d. direktorja in umetniški direktor Opere in baleta SNG Ljubljana. Je dobitnik študentske Prešernove nagrade za dirigiranje in posebnega priznanja na opernem bienalu v Ljubljani za dirigiranje prvonagrajene predstave Slovo od mladosti. Dirigiral je različnim domačim in evropskim simfoničnim orkestrom in gostoval v Italiji, Avstriji, Nemčiji, Romuniji, Bolgariji, Rusiji in v republikah nekdanje Jugoslavije. Od leta 1995 do 1998 je bil stalni gost dirigent v salzburški operi. Kot pianist in dirigent je za glasbene arhive posnel mnoga dela slovenskih in tujih skladateljev. Dirigiral je 51 različnih opernih in baletnih del Verdija, Puccinija, Donizettija, Smetane, Janáčka, Dvoržaka, Čajkovskega, Glinke, Borodina, Rimskega-Korsakova, Bizeta, Masseneta, Wagnerja, Johanna in Richarda Straussa, Gershwina itd. Je stalni pedagoški sodelavec na Akademiji za glasbo v Ljubljani, redno pa sodeluje kot član žirij na domačih in mednarodnih solopevskih in zborovskih tekmovanjih. Od pomladi 1981 je umetniški vodja Ljubljanskega okteta, s katerim je gostoval po Evropi, Aziji, ZDA, Kanadi in Avstraliji.

Projekt so omogočili: Občina Ajdovščina

Producent: Figaro d.o.o. Lokavec
Scenografijo so sooblikovali: Danilo Šapla, Zdenko Gregorič

DTP: V&H d.o.o. Ajdovščina, foto: GM Humar

OPERA

Don Pasquale

Gaetano Donizetti

*Komična opera
v treh dejanjih
(v slovenskem jeziku)*

Dirigent in pianist:
Igor Švara
Scenografija in kostumi:
Figaro

Don Pasquale:
Franc Javornik

Doktor Malatesta:
Zdravko Perger

Ernesto:
Andrej Debevec

Norina:
Katarina Perger

Notar:
Silvo Škvarč

Gaetano Donizetti

pravzaprav Gaetano Domenico Maria – je bil ob koncu tridesetih in v začetku štiridesetih let 19. stoletja na vrhuncu slave in veljave. Poleg nešteti opernih paritur je ustvaril tudi lepo število simfonij, godalnih kvartetov, kantat in skladb za sakralno rabo. Maestro je postal dopisni član Francoske akademije, rahitični in malce prismuknjeni avstrijski cesar Ferdinand Dobrotljivi pa mu je podelil imenitno zvaneči naslov Maestro di Cappella e di Camera e Compositore di Corte, ki je nekoč pripadal Mozartu. Vendar salzburški genij od habsburškega dvora ni – tako kot Donizetti – hkrati prejel še 12.000 avstrijskih lir »težke« letne »nagrade«. Čeprav je Donizetti napisal kar nekaj komičnih oper, je bil menda vse prej kot veseljak.

Ko so skladatelja Gaetana Donizettija (1797 do 1848) vprašali, ali verjame, da je Rossini zložil vsega Seviljskega brivca v trinajstih dneh, je rekel: »Zakaj pa ne, saj vemo, kako je len!« Očitno je bil mladi Donizetti hudo domišljav: takrat je bil star devetnajst let in ni napisal še nobene opere. ...

Vsebina:

Prvo dejanje. Staremu panju, don Pasquale se kljub njegovemu šestdesetletnemu samstvu na stare dni vzbude skomine, da bi se oženil, če drugega ne, že iz maščevalnosti do nečaka Ernesta, ki se brani namenjene mu neveste. Ernesto ljubi namreč mlado vdovo Norino in nji na ljubo tvega, da ga bo stari razdedinil. Ker sam nima sredstev za poroko, se zateče po pomoč k stričevemu prijatelju, doktorju Malatesti, ki naj bi Pasquale pregovoril, naj nečaku prepusti, da si voli ženo po svojem srcu. Malatesta sklene starca temeljito izučiti in ga ozdraviti muh. Zato navidezno popolnoma soglaša s Pasqualevimi ženitbenimi načrti in mu jo celo pripravljen dati za ženo svojo dozdevno sestro Norino, ki mu jo prikaže v najzobjljivejši luči, kot vzor ženskega bitja. Pasquale se, kajpak, že ob samem opisu takoj vname za angela v človeški podobi, spodji od doma nepokornega nečaka in se sklene nemudoma oženiti. Ko Ernesto izve, da Malatesta ponuja stricu v zakon Norino, misli, da ga je doktor izda, in obupa. Malatesta pa pouči o vsem Norino, ki privoli v njegov načrt. Če bi stavec v resnici rad okusil zakonske »sladkosti«, pa naj jih! Pasquale naj se naprej s svojimi očmi prepriča o njeni resnični lepoti, nakar bo sklenila z njim navidezen zakon, nato pa naj se pripravi!

Drugo dejanje. Ernesto je poslal Norini poslovilno pismo in je ves nesrečen zaradi izgube ljubice. Doktor Malatesta predstavi Pasquale Norino kot svojo sestro. Starcu se ob pogledu na angelsko milino kar srce raztopi in zahteva, naj se kar takoj sklene ženitna pogodba. Malatesta pripelje lažnega notarja, ki opravi ženitno ceremonijo. Kakor hitro pa jo to storjeno, se prej nedolžno dekletce spremeni v zakonsko furijo.

Tretje dejanje. Revež don Pasquale neizmerno trpi. Norina mu obrne vso hišo narobe, razmetava njegovo premoženje za najbolj nesmiselne muhe in trpinči ubogega »moža«. Pasquale je ves iz sebe. Za konec mu sladka ženka podtakne še pisemce, iz katerega se vidi, da ga Norina vara z nečakom Ernestom. Ko ju oba, skupaj z Malatesto, še preseneti pri domenjenem sestanku, je stavec do grla sit takega zakona. Privoli v ločitev in nečak da ga odreši tega zmaja. Navsezadnje niti posebno ne zameri, ko mu povedo, da so mu to kašo skuhal le navidez, saj je zdaj res korenito ozdravljen starčevskih muh.

Franc Javornik

Rodil se je v Vitanjah pri Celju. Na Srednji glasbeni in baletni šoli v Mariboru je uspešno zaključil šolanje pri Milošu Brišniku in ga je nadaljeval v Ljubljani, kjer je leta 1972 diplomiral na Akademiji za glasbo pri prof. Kseniji Kušej-Novak. Kariero je pričel v SNG opera in balet Ljubljana, kjer je leta 1997 prejel naziv prvak slovenske opere. Zelo aktiven je bil tudi na koncertnem področju. V svoji karieri je interpretiral več kot šestdeset različnih vlog. Zlasti se je odlikoval v komičnih vlogah italijanskega repertoarja, med katerimi je na zelo vidnem mestu vloga Figara v Rossinijevem Seviljskem brivcu. Obenem spada med najboljše vokalne interprete Mozarta pri nas, saj je bil nepozaben v vlogah Leporella in Figara v Figarovi svatbi.

Zdravko Perger,

baritonist v Ljubljanski Operi, ima za seboj lepo število opernih likov, med katerimi najbolj izstopajo: Harlekin v Ariadni na Naksosu, Figaro v Seviljskem brivcu, Belcore v Kapljicah za ljubezen, Chansonette v Gorenjskem slavčku, Germont v Traviati ... Posveča se slovenski ljudski in umetni pesmi, predvsem novitetam, ter sakralni glasbi. Nastopal je s simfoničnim orkestrom RTV Zagreb, Simfoničnim orkestrom Pecs (Madžarska), Simfoničnim orkestrom Camerata Labacensis iz Ljubljane Simfoničnim orkestrom TU Dunaj... Gostoval: v Avstriji, Italiji, Avstraliji in na Japonskem. Štiri leta je bil član slovitega Slovenskega okteta. Posnel je zgoščenko slovenskih ljudskih pesmi. Več kot deset let deluje kot javni kulturni delavec doma in v tujini in je ustanovitelj Primorskega mednarodnega festivala v Ajdovščini.

Andrej Debevec

se je petja učil v Glasbeni šoli Vič – Rudnik, nato pri Alenki Dernač-Bunta. Od leta 1993 je solist Ljubljanske Opere, kjer je pel v več kot 40 operah, med drugimi (Fenton-Falstaf, Nemorino – Ljubezensko napoj, Franjo-Gorenjski slavček, Almaviva- Seviljski brivec, Ernesto-Don pasquale, Don Ottavio- Don Giovanni, Alfred-Netopir....) sobeloval je tudi z Operama na Reki in Mariboru in nastopa kot koncertni pevec z različnimi orkestri.

Katarina Perger

je leta 2006 diplomirala na Univerzi za glasbo in igralsko umetnost v Gradu. Čeprav šele na začetku svoje pevske poti, je njenih večjih nastopov že kar nekaj: Novomeški glasbeni festival, Pomurski glasbeni dnevi, s simfoničnim orkestrom Srednje glasbene šole v Cankarjevem domu v Ljubljani, božični koncert z orkestrom Pro musica (2001), v Frančiškanski cerkvi v Ljubljani (2002), operni koncert v Ajdovščini in Portorožu z madžarskim simfoničnim orkestrom Pecs (2002), Mednarodni primorski glasbeni festival - grofica Ceprano v Verdijevem Rigolettu (2003), s komornim orkestrom Gaudeamus (2003) in novoletni koncerti z orkestrom Camerata Labacensis iz Ljubljane (2004, 2005, Ajdovščina, Grosuplje, Bled) 2005, in simfoničnim orkestrom TU-Dunaj (2006).. V mariborski Operi je naštudirala in odpela Papageno v Mozartovi Čarobni piščali (2004), Paquetto v musicalu Candide L. Bernsteina (2004), Kati v musicalu Ognjemet P. Burkharda (2005) in vlogo Prve vešče v operi Dido in Enej H. Purcella v (2005) in glavno sopransko vlogo v glasbeno-scenski slovenski noviteti Iz veka vekov L. Lebiča (2006). Leta 2004 je bila posebej počaščena, da je nastopila pred kraljem in kraljico Švedske in princem Monaka ob njihovem obisku v Sloveniji ... Nekajkrat že je gostovala tudi v tujini (Avstrija, Italija, Hrvaška in Nemčija).

